

NEAL LOZANO
MATTHEW LOZANO

TĖVO ŠIRDIS

Rasti kelią į Tėvo džiaugsmą

KATALIKŲ
PASAULIO
LEIDINIAI

TURINYS

JOHNO ELDREDGE'O PRATARMĖ	7
JOHNO HORNO PRATARMĖ	9
IVADAS	13
IŽANGA. <i>Atrasti Tėvą</i>	15

PIRMA DALIS. KELIAS NAMO

1. PAŽADAS	23
2. SUDAUŽYTA ŠIRDIS	31
3. VERGIJOS TRAGEDIJA	40
4. ĮSŪNIJIMAS: NUO VERGŲ IKI ĮSŪNIŲ	53
5. LAISVĖ PER SŪNŲ	61

ANTRA DALIS. TĖVO ŠIRDIS

6. TĖVO ŠIRDIS	77
7. TĖVAS, KURIAM PATINKA SAKYTI „TAIP“	94

TREČIA DALIS. GRĮŽIMAS NAMO

8. SVAJONĖS APIE NAMUS	111
9. GRĮŽIMAS NAMO	124

KETVIRTA DALIS. GYVENIMAS TĖVO NAMUOSE

10. NAUJASIS PAMATAS	139
11. TĖVO STALAS: SĖDĖTI PRIE JĖZAUS KOJŲ	154
12. NAUDOTIS TĖVO JUMS PATIKĖTA VALDŽIA	171
13. MUMS SUTEIKTA GALIA TARNAUTI	185
14. ŽENGTI PASITELKUS ATLEIDIMĄ	196
15. NUGALĖTI TĖVĄ APSIMETĖLĮ	213
16. TĖVAS IEŠKO GARBINTOJŲ	230
17. IŠVADOS	244
PRIEDAS. <i>Išlaisvintas: penki raktai,</i> <i> kurie atvers kelią į didesnę laisvę Kristuje</i>	253

Laukti pasitelkus kantrybę ir viltį

Sėdėjimas ir laukimas kažkodėl verčia mane jaustis nejaukiai. Kai esu oro uoste ar prie gydytojo kabineto durų, ar kur kitur, pagaunu save klausiant: *Gal aš tik tuščiai švaistau laiką?*

Ramybė bei tylą nėra iššvaistytas laikas. Patyriau daug džiugių valandų su savo žmona, kai vaikščiodavome tyloje ar sėdėdavome prie židinio, taip pat su savo berniukais, kai žvejodavau su jais, stebėdamas bangas bei vandenį ir tylomis laukdamas laimikio. Yra žmonių, kurie tiesiog nepakenčia pauzės pokalbio metu, bet Tėvo namuose nėra tokio dalyko kaip iššvaistytas laukimo laikas. Dievas panaudoja kiekvieną akies mirksnį, kurį leidžiame Jo lydimi – jokia nebyli akimirka, praleista klausantis Jo, nėra iššvaistyta.

Neseniai ilgai laukiau redakcijos atsiliepimų apie šio rankraščio pirmąjį variantą. „Tiesiog laukite, – pasakė redaktorė. – Susisieksiu su jumis po kelių savaitių.“ Man teliko tik melstis. Meldžiausi už ją, knygos išleidimą, skaitytojus, kuriuos galbūt Dievas palies per knygos žodžius, save, savo šeimą... Ir per šį pasyvų laukimą Tėvas kalbėjosi su manimi – sapne – apie vaikaitį, kurio niekada net nesu matęs.

Esu keturių sūnų tėvas ir dešimties vaikų senelis, įskaitant ir Micah. Vos gimus šiems devyniems kūdikiams, meldžiausi už juos laikydamas savo glėbyje. Apie kiekvieną mintyse iš Viešpaties sulaukdavau vaizdinio, bylojančio apie jų asmenybes ir likimus. Bet

niekada savo rankose nelaikiau pirmosios anūkės ir jos nepažinojau, ir niekada nesulaukdavau jokių vaizdinių užuominų apie tai, kas ir kokia ji... iki pat šio ryto.

Bet grįžkime į pradžių. Kai mano vyriausiasis sūnus buvo koledžo aukštesniojo kurso studentas, niekaip negalėjau suprasti, kodėl jaučiausi sutrikęs, karštai trokšdamas turėti anukę. Bet, deja, mano vyriausiasis sūnus buvo dvidešimt vienu ir nepasirengęs vedyboms. Todėl, reaguodamas į savo „įkyrias mintis apie vaikaičius“, meldžiausi, kad mano sūnus susirastų žmoną; netgi perspėjau jį dėl lytinio tyrumo.

Vieną silpnumo akimirka, kaip itin nebrandžių santykių vaisius, buvo pradėta mūsų pirmoji anūkė. Mažylė, globojama savo motinos ir jos šeimos, gyveno kitoje šalyje, toli nuo savo tėvo ir mūsų šeimos, kurios ji nė karto nebuvo sutikusi. Mano širdis sielojosi dėl jos ir dėl jos tėvo, mano sūnaus. Mes išgyvenome tragediją ir praradimą, kančias ir ašaras, matydami, kaip sielvartauja mūsų sūnus dėl nesugebėjimo būti jos gyvenimo dalimi. Mes pasodinome medelį jos garbei, ir jis išaugo gana didelis. Pirkome jai dovanas, kurios taip niekada ir nebuvo įteiktos. Jos tėvas kiekvienoje šventėje mini jos vardą. Meldžiasi už ją kiekvieną dieną. Suprantame, kad ji yra dovana, kuri suformavo mano sūnuje ištikimybės jausmą ir padėjo mano sūnui greitai subręsti. Jis – kartu ir aš – savo išgyvenimais glaudžiai vienijamės su Tėvo sudaužyta širdimi dėl savo prarastų vaikų.

Laikas įvykiams suteikia aiškumo, ir dabar manau, kad, slėpiningai ir dosniai veikiant Dievui, aš drauge

su Dievu troškau jos gyvybės. Nors buvo pradėta be susituokusių tėvų malonės, ji nebuvo klaida. Prieš jai užgimstant, Dievas ją pažinojo, šios mergaitės dangiškasis Tėvas jau turėjo jos gyvenimo planą.

Vieną rytą man prieš akis iškilo gyvas vaizdas, mačiau šią mergaitę, kurios niekada nesu laikęs savo glėbyje: dalyvavau konferencijoje kitame mieste ir staiga kitame kavinės gale pamačiau ją sėdinčią prie stalelio. Kai priėjau prie jos, ji atsistojo. „Ar žinai, kas aš?“ – paklausiau. – „Ar tu mano tėvas?“ – „Esu tavo senelis.“

Jos šviesios akys neskleidė sužeistos širdies, ir ji mielai leidosi apkabinama. Bet man nespėjus jai papasakoti apie jos tėvo meilę, prie stalelio sėdėję jos bičiuliai skubiai nusivedė ją šalin, nes nenorėjo, kad jai papasakočiau.

Žinoma, šis regėjimas galbūt labiau susijęs su šios knygos rašymu ir mano pastangomis perteikti Tėvo meilę nei su mano anūke. Jos žemiškasis, šeimos, pamatas galbūt pairęs, bet aš tikiu, kad jos motinos pasiaukojama meilė, jos tėvo – ir jo šeimos – maldos bei Dievo malonė padėjo jai išlaikyti širdies tyrumą.

Ar šis regėjimas būtų iškilęs, jeigu negyvenčiau šiuo laukimo, klausymosi ir maldos tarpsniu? Atsakymo, žinoma, nežinau, bet patirtis ragina mane įdėmiau įsiklausyti į Dvasios balsą. Laukimas nėra lengvas. Tačiau viltingas tikėjimas Viešpaties gerumu įsitvirtina mano sieloje, kaip ir Dovydo, kai jis rašė: „Vis dar tikiu, kad patirsiu VIEŠPATIES gerumą gyvųjų šalyje.

Pasitikēk VIEŠPAČIU ir būk stiprus! Turēk drašos ir pasitikēk VIEŠPAČIU!" (Ps 27,13–14)

Neseniai lankiau savo senstanti pusbroli. Tai jis meldēsi su manimi ir išmokē mane bendrauti su Jēzumi, nuo ko prasidējo mano kelionē pas Tēvu. Didžiajā savo gyvenimo daļi jis buvo nenuilstantis ir energingas, nusitveriantis gyvenimo siūlomū galimybū ir iķvepiantis kitus taip elgtis. Viena iš jo silpnybiū buvo pernelyg didelis uolumas, mēginimas suspēti visur, nes jis retai sau nustatydavo ribas. Pāsenus jam atsakē kojas ir prireikē priežiūros seneliū namuose. Džiaugdamsis vēl jī susitikēš, paklausiau, ko Viešpats išmokē jī pastaruoju metu. Jis nusišypsojo. Visada būdamas mokytoju, tiesiog žinojo, kuo pasidalyti. „Kantrybēs“, – atsakē jis.

Mano pusbrolis mokēsi laukti naujaip. Kasdien jis turējo patikēti Dievui kiekvienā akimirkā, leisdams kitiems tenkinti jo poreikius ir laukdamas menkiausiu galimybū tarnauti. Svarbiausia jis karštai laukē ir tikējo, kad bus šiltai pasitiktas savo amžinuosiuose namuose. Nūgyvenēš turiningā gyvenimā, mano pusbrolis dabar rengēsi paskutinei savo kelionei namo.

Dievas ruošia gerus dalykus tiems, kas Jī myli, ir tada Jis paruosia mus tiems geriems dalykams, kol Jo laukiame. Mokiniamis buvo liepta eiti i Jeruzalē ir laukti pažadētosios Šventosios Dvasios. Mes tiksliai nežinome, kā jie jautē laukdami, bet tikrai žinome rezultātā. Dievo pasirinktas laiks ir Jo siekis leisti jiems laukti perkeitē juos i stiprius, bet nuolankius Jēzaus liudininkus, kai Dvasia nužengē ant jū.

Galbūt jūs jau dabar laukiate. Kartais laukdami mes net nezinome, kaip melstis ar kokius maldos žodžius kalbėti. Atminkite, kad jūs laukiate kažko, ką Dievas jau yra davęs. Kai lauksite puoselėdami šią viltį, išsiugdysite kantrybę ir ištvėrmę sekdami savo troškimais. Laiške romiečiams (8, 23–25) rašoma:

Mes patys, kurie turime dvasios pradmenis, dejuojame, laukdami įvaikinimo ir mūsų kūno atpirkimo. Tuo tarpu mes esame išgelbėti viltimi. Tačiau regima viltis nėra viltis. Jeigu kas mato, tai kam jam viltis? Bet jei turime viltį nematydami, tada laukiame ištvėringai.

Per šį laiką, jei nerandame žodžių išsakyti savo širdies troškimus, suprantame, kad Šventoji Dvasia – Tėvo pažadas – ateina mums pagalbon (plg. Rom 8, 26–27).

O ir Dvasia ateina pagalbon mūsų silpnumui. Mes juk nezinome, ko turėtume deramai melsti, todėl pati Dvasia užtaria mus neišsakomais atodūsiiais. Širdžių Tyrėjas žino Dvasios troškimus, kad ji užtaria šventuosius pagal Dievo norą.

Laukdami pakvieskite Šventąją Dvasią nuvesti jus prie Dievo. Jis tiesiog žino, kaip melstis mumyse ir per mus pagal Tėvo valią.

Vidinis prieglobstis

Benedictas Groeschelis rašo apie vieną savo nuotrauką, kuri jam buvusi itin brangi – joje jam septyniolika metų, ir jis sėdi parke ant suoliuko drauge su savo tėčiu. Pasak jo, nuotraukoje jis atrodė ramus, patenkintas ir kartu pažeidžiamas. Permąstydamas savo gyvenimą, jis stebisi: „Kaip vis dėto šis jaunuolis sugebėjo išverti visus tuos metus?“ Ir čia pat atsako į savo klausimą:

Savo sieloje atradau nedidelę užuovėją – saugumo salelę nuo gyvenimo vėjų... Kartais per gyvenimo audras negalėdavau surasti šio prieglobsčio, bet vis tiek žinojau, kad jis ten yra.

Būdamas ramybės Dievu, Tėvas suteikia kiekvienam iš mūsų vidinį prieglobstį, užuovėją sunkiu laikotarpiu, vietą, kur galime sulaukti malonės šviesos. Jeigu bandysime laikytis į Jį įsikibę, Dievas leis mums atrasti šią brangią ramybės salelę. Jis išties savo ranką.¹⁹

Savo paties sielos gelmėse Groeschelis rado ramybę, stiprybę ir pasitenkinimą, kurie buvo neatsiejami nuo Tėvo namų. Kai Tėvas ištiesia savo ranką, argi nekyla noras užėti ir pasėdėti prie ugnies? Sėdėjimas prie Jėzaus kojų ir Tėvo buvimo jautimas yra malonumas, kuris trunka visą gyvenimą, tačiau to neužtenka

¹⁹ Benedict Groeschel, *Heaven in Our Hands*, An Arbor, Michigan: Zondervan, 2014, p. 150.

gyvenant Tėvo namuose. Turime dar atrasti, ką reiškia sėdėti su Jėzumi Tėvo dešinėje. Tolesniuose knygos puslapiuose patyrinėsime, ką reiškia naudotis Tėvo jums suteikta valdžia.

Asmeninė malda

Tėve, dėkoju Tau už ypatingą teisę sėdėti prie Tavo kojų. Dėkoju Tau už tai, kad atsiuntei savo Sūnų ištarti žodžių, kurie teikia man gyvenimą. Šiandien atidedu į šalį visa, kas atitraukia mano dėmesį, ir susitelkiu ties geriausia dalimi: buvimo su savo Tėvu džiaugsmu. Tėve, aš karštai trokštu išgirsti Tavo balsą ir pažinti Tavo buvimą. Šventoji Dvasia, kviečiu Tave perkeisti mane iš vidaus, man apmąstant Viešpaties šlovę. Niekas neprilygsta Tavo buvimui, kai Tu žvelgi į mane ir kai aš žinau, kad esu pažintas. Parodyk man tą slaptą vietelę, kur Tu lauki manęs, kad ateičiau ir atsidočiau Tau.